

[Socialministeren.]

stadig ligger noget i Spidsen, om end Forspringet bliver mindre.

De tidligere omtalte sociale Udgifter uden Arbejdsløshed, men med Hospitalsudgifter udgjorde i Kroner pr. Indbygger i 1927 i Norge 52, i Sverige 55 og i Danmark 65. Forskellen kan ikke være ruinerende. Til Forklaring af Forskellen mellem de nordiske Lande kan der for en Del henvises til politiske Aarsager. Der er ingen Tvivl om, at Sverige ligger tilbage paa den sociale Lovgivnings Omraade, og der arbejdes ogsaa meget stærkt paa at naa frem.

De sociale Udgifter paa Statsregnskaberne og Finanslovene er stadig stigende i Sverige. Beløbet under Posten „Socialvæsen og inddrivninger“, der i 1926 var 50,2 Mill. Kr., var i 1928—29 54,5 Mill. Kr. og er paa Budgettet for 1930—31 steget til 58,3 Mill. Kr. Paa samme Maade er Udgifterne til Medicinalvæsenet fra 1928 til 1930—31 steget fra 27 Mill. Kr. til 34 Mill. Kr. Det er altsaa 11 Mill. Kr. paa 2 Aar. Og saa arbejdes der yderligere i Sverige paa en Reform af Sygekasselovgivningen, der vil forøge alene Statsbidraget fra 3,6 Mill. Kr. til 8,2 Mill. Kr.

For Norges Vedkommende ved man jo, at der allerede i 1923 er vedtaget en Lov om alderstryggd, der er beregnet til at koste 30—36 Mill. Kr. om Aaret, man har bare ikke turdet lade den træde i Kraft endnu.

Saaledes er Forholdet overfor det Udland, som man plejer at sige staa saa langt tilbage for Danmark.

Hvis jeg saa endelig betragter den Del af de sociale Udgifter, der paahviler det offentlige, Stat og Kommune — det, der særlig interesserer os i denne Forsamling —, og sammenligner med de samme Lande, kommer vi til en noget anden Rækkefølge.

Statens og Kommunernes Udgifter til de førstnævnte sociale Formaal, altsaa uden Arbejdsløsheden — alle de andre praktisk taget, uden Arbejdsløsheden —, beregnet pr. Indbygger i Kroner, var for 1927 i Tyskland, Sverige og Norge henholdsvis 18, 24,5 og 28, medens England og Danmark hver havde 40, senere noget mindre. Tager man for de nordiske Landes Vedkommende Hospitalsudgifterne med, bliver Forskellen naturligvis mindre; f. Eks. bliver Tallene for 1927 for Danmark, Norge og Sverige 54, 39,6 og 43,5 Kr. pr. Individ.

Betrakter man alle 5 Lande, synes Danmark her at staa en lille Smule over England, men medtager man Arbejdsløshedsudgifterne, der er særlig store i England,

vil Forskellen sikkert forsvinde for de sidste Aar; i 1926 indskrænkes Forskellen, naar Arbejdsløsheden medtages, fra 6 Kr. til 3,3 Kr., og Forskellen i 1928 uden Arbejdsløshedsunderstøttelsen, 3,6 Kr., vilde jo sikkert nu være mere end forsvundet, hvis vi kendte Tallene i England i Øjeblikket.

Jeg behøver vel ikke herefter at beskæftige mig med den atter overalt, bl. a. ogsaa i det ærede Medlem Hr. Krags Foredrag ude i Landet, gentagne Paastand om, hvor langt højere de sociale Udgifter er i Danmark end i de os nærstaaende Lande. Navnlig de sidste Tal giver et Fingerpeg om, at naar det offentlige herhjemme ligger relativt højere med Udgifterne, til Trods for at de samlede Udgifter her er mindre end i Tyskland og England, navnlig i Tyskland, maa Grunden sikkert findes eet eneste Sted, nemlig dér, at vi i en ganske anden Grad skaaner Arbejdsgiverne i dette Land, end de gør i de andre Lande. Det viser sig ogsaa fuldt ud i den Underøgelse, jeg i saa Henseende har foretaget.

Et ganske summarisk Overblik over Arbejdsgiverbidragene til den sociale Forsikring viser, at disse i Kroner pr. Indbygger udgør: i Danmark i 1928 4,1, i Norge i 1927 3,2, i Sverige i 1928 4,8, i England i 1928 22 og i Tyskland i 1928 31. Det vil ses, at der ikke er nogen stor Forskel paa de skandinaviske Lande, de ligger mellem 3 Kr. og 5 Kr. med Danmark i Midten, medens England og Tyskland ligger 5 til 8 Gange saa højt.

I Forhold til Arbejdernes Bidrag er Arbejdsgiverbidragene pr. Indbygger mindst . . . . . (Uro). Ærede Medlemmer, de er mindst i Danmark! Jeg vilde saa forførdelig gerne have dette noteret. (Krag: Ja, Ja!) Ja, det er saa forførdelig vigtigt af Hensyn til Synet paa Arbejdsløshedslovgivningen at vide, at Danmark er det Land, hvor Arbejdsgiverbidragene er mindst i Forhold til Arbejdernes Bidrag.

I Danmark er Arbejdernes Bidrag nemlig 3,5 Gange saa stort som Arbejdsgivernes; i Norge er Arbejdernes Bidrag næsten lige saa stort, idet det tilsvarende Tal er 3,2. I Sverige derimod er Arbejdernes Bidrag kun 1½ Gange saa stort som Arbejdsgivernes, og i Tyskland er Arbejdernes Bidrag kun lidt større end Arbejdsgivernes, medens endelig i England Arbejdsgivernes Bidrag er 1½ Gange saa stort som Arbejdernes Bidrag — altsaa lige det omvendte af Forholdet i Sverige.

Sammenligner man med de offentlige Tilskud, viser der sig ogsaa her en stor For-